

sb. č. 8614, časop. »Ger. Zeit.« z r. 1881 č. 4, a ze dne 9. ledna 1883 č. 156, sb. č. 9251 časop. »Zeitsch. f. Not.« z r. 1883 s. 261).

Žaloba vylučovací viz Odpor v řízení exekučním (Dodatky.) Žaloba vzájemná.

Žalobou vzájemnou vyrozumíváme žalobu, kterou ve sporu již zahájeném (§ 230 c. ř. s.) vznáší žalovaný proti žalobci. Ve sporu k této žalobě zahájeném zaujímají tedy tytéž strany opáčné postavení procesní.

Podmínky žaloby navzájem jsou:

1. souvislost aneb aspoň způsobilost ku kompensaci nároku žalobou navzájem vymahaného s nárokem žaloby původní;
2. příslušnost soudu pro nárok žalobou navzájem vymahaný.

Vyloučena je však žaloba vzájemná:

1. když příslušnost soudu nelze zjednatí ani prorogací (§ 104 j. n.);
2. když v čas podání žaloby vzájemné jest již řízení ústní o žalobě původní v první stolici skončeno (§ 96 j. n.). Proto zejména v řízení odvolacím žaloba vzájemná jest vyloučena (§ 482 c. ř. s.). Konečně může žaloba navzájem býti podána co podružná žaloba určovací (kladná neb záporná), předpokládajíc ovšem příslušnost soudu. Žalovaný může totiž jí domáhati se toho, aby byl určen právní poměr nebo právo, kterýžto poměr nebo právo za rozepře staly se sporny a na jichž existenci nebo neexistenci zcela neb z části závisí rozhodnutí o prosbě žaloby původní (§§ 96 j. n. 259, 236 c. ř. s.).

Žaloba zápůrčí.

I. Pojem.

Žaloba zápůrčí (*actio negatoria*) jest podle § 523 o. o. z. ona žaloba, kterouž vlastník nějaké věci obhazuje svobodu svého vlastnictví před osobováním si nějaké služebnosti, resp. jest to ona žaloba, která směřuje proti tomu, aby oprávněný překročoval mezí svého práva služebnosti. Žaloba zápůrčí jest podobně, jako žaloba vlastnická, žalobou petitorní, věcnou; kdežto však žalobou vlastnickou vymáhá se vlastnictví jako takové, bere se žalobou zápůrčí v odpor osvojované obmezování tohoto vlastnictví, a uznána býti má svoboda jeho (*vindicatio libertatis*).

II. Legitimace.

1. Aktivně oprávněn jest k žalobě zápůrčí tedy jedině vlastník věci, jenž v případě odporu povinen jest dokázati své vlastnictví (rozh. nejv. dv. soud. ze dne 5. října 1887 č. 8074 sb. »Gl. Ung.« č. 11.762, pak ze dne 21. ledna 1890 č. 11.818 sb. »Gl. Ung.« č. 13.108). Žaloba zápůrčí nepřísluší tedy zástavnímu věřiteli ani poživateli, ani pouhému nájemníku, kteréžto osoby chráněny jsou proti částečné rušbě jen žalobami possessorními.

2. Žaloba zápůrčí směřuje proti tomu, kdo si osvojuje právo služebnosti, pokud se týká, kdo právo služebnosti jemu příslušející překročuje, t. j. předsebere taková jednání, jež tvoří obsah nějaké služebnosti ku vlastnictví žalobcovu, pokud se týká, jež vybočují z mezí stávajících oprávnění. Dle rozhodnutí nejv. spr. dv. soud. může býti řeč o osobování si nějaké služebnosti ve smyslu § 523 o. o. z. jen v případě, když skutečně požaduje někdo pro sebe nějaké právo, jež spadá v pojem služebnosti (rozh. ze dne 16. července 1895 č. 8323).

III. Břímě průvodní.

Žalobce povinen jest dokázati skutečnost osobování služebnosti se strany kohosi jiného, ale nikoli též bezprávnost osobování, jak vyplývá